

Jeden

Jednotvárne ťukanie prebudilo Willa z hlbokého a pokojného spánku.

Presne ani nevedel, kedy si ten zvuk všimol. Nenápadne vklázol do jeho spiacej mysle, rástol a silnel, až si ho Will začal uvedomovať. Zistil, že je hore a premýšľa, čo to môže byť.

Ťuk, ťuk, ťuk, ťuk...

Bolo to tu, ale teraz, keď už nespál a vnímal aj iné zvuky v chate, neznelo to až tak hlasno.

V rohu, za malou zástenou z vrecoviny, ktorá poskytovala trocha súkromia, pravidelne oddychovala Evelyn. Ťukanie ju očividne nezobudilo. Od ohniska na druhom konci miestnosti sa ozývalo slabé praskanie, a keď sa Will úplne prebral, vnímal aj jemné syčanie.

Ťuk, ťuk, ťuk...

Zvuk prichádzal odniekadiaľ zblízka. Posadil sa na tvrdom lôžku, ktoré bolo vyrobené z dosák a plátna, vystrel sa a zazíval. Zatriasol hlavou, aby si ju prečistil,

a zvuk nakrátko zoslabol. Potom sa znova vrátil a Will pochopil, že jeho zdroj je niekde za oknom. Olejovým plátnom okna presvitalo kalné svetlo blížiaceho sa brieždenia, ale vidieť cezeň takmer nebolo. Will si na lôžku kľakol, nadvihol rám a vystrčil hlavu von, aby sa poriadne pozrel na verandu pred vchodom do chaty.

Dovnútra prenikol závan studeného vzduchu. Zástena z vrecoviny sa zavlnila, Evanlyn sa zavrtela, v ohnisku zapraskalo a zo žeravého popola vzbĺkol žltý plamienok.

Vták vonku vítal spevom nový deň a klepkanie opäť zoslablo.

Potom na to Will prišiel. Bola to voda. Odkvapkávala zo špičky dlhého cencúľa visiaceho z vchodovej striešky, a dopadala na obrátené dno vedra, ktoré zabudli včera odložiť.

Ťuk, ťuk, ťuk... ťuk, ťuk, ťuk.

Will zvrátil obočie. Vedel, že to znamená niečo dôležité, ale myseľ omámená spánkom nedokázala presne určiť čo. Zdvihol sa, znova sa vystrel a trochu roztrasený chladom zamieril k dverám.

S nádejou, že nezobudí Evanlyn, zdvihol závoru a pomaly otváral dvere. Nadvihoval ich, aby sa na kožených pántoch nezvesili a nezadrhli o podlahu.

Zatvoril za sebou a vyšiel na otvorenú drevenú verandu. Hrubé dosky nepríjemne chladili chodidlá. Prešiel k miestu, kde voda neúnavne odkvapkávala, a cestou zistil, že kvapká aj z ďalších cencúľov okolo verandy. Predtým si to nevšimol, ale vedel isto, že to tak nebolo.

Pozrel sa na stromy, cez ktoré sa začínali predierať prvé slnečné lúče.

Z lesa bolo počuť, ako sa silné vrstvy snehu spúšťajú

z konárov borovíc, na ktorých ležali mnoho mesiacov, a s dutým žuchnutím sa vršia pod stromami.

A práve vtedy pochopil význam neprestávajúceho ťukania, ktoré ho prebudilo.

Začul zaškrípanie dverí a otočil sa. Uvidel Evanlyn. Vlasý mala rozstrapatené a bola zabalená v deke, aby sa chránila pred chladom.

„Čo je!“ opýtala sa. „Stalo sa niečo?“

Chvíľku zaváhal, očami zablúdil k zväčšujúcej sa kaľuži vody vedľa vedra.

„Odmäk,“ povedal nakoniec.

Po skromných raňajkách sedeli na verande, osvetlenej dopadajúcimi lúčmi ranného slnka. Ani jednému sa nechcelo rozoberať Willovo ranné zistenie, aj keď medzitým si všimli ďalšie neklamnú známku odmäku.

V snehu okolo chaty sa na niekoľkých miestach objavili drobné ostrovčeky mokrej hnedastej trávy a hluk padajúceho mokrého snehu z vetiev stromov sa ozýval stále častejšie.

Pochopiteľne, na zemi aj na stromoch stále ležala silná vrstva snehu. Ale odmäk sa podľa všetkého začal a bude nezadržateľne pokračovať.

„Mali by sme uvažovať o odchode,“ povedal nakoniec Will a vyjadril to, na čo obaja mysleli.

„Ešte nemáš dost síl,“ namietla Evanlyn. Neuplynuli ani tri celé týždne, čo sa Willova myseľ zbavila otupujúcich účinkov hrejivej trávy, ktorú dostával v Ragnakovom sídle, kde pracoval ako otrok na dvore.

Prv než utiekli, bol zoslabnutý od úmornej driny a nedostatku jedla. Skromná strava, ktorú mali v chate, stačila sotva na prežitie, ale nie na obnovenie síl a odolnosti. Živil sa múkou a prosom, ktoré našli v chate spolu s malou zásobou zeleniny, a tuhým mäsom drobnej zveri, ktorú sa im podarilo chytiť do nastražených ôk.

Bolo toho pramálo a zvieratá, ktoré ulovili, boli samy vychudnuté, takže sa veľmi nenasýtli.

Will pokrčil plecami. „Zvládnem to,“ povedal skromne. „Budem musieť.“

A práve to bolo najdôležitejšie. Obaja vedeli, že hneď ako sa rozpustí sneh v horských priesmykoch, začnú sa po okolí pohybovať lovci. Jedného – tajomného jazdca, už Evanlyn zazrela v lese toho dňa, keď sa Willovi vrátil jasný rozum. Našťastie, odvtedy po ňom nebolo ani stopy. Ale bolo to varovanie. Môžu sa objaviť ďalší a skôr, než k tomu dôjde, musí Will s Evanlyn prejsť cez hory do Teutlandu.

Evanlyn najskôr mlčala, no potom zamyslene potriasla hlavou. Pochopila, že Will má pravdu. Kým sa sneh rozpustí, musia odísť, či už má Will na cestu dosť síl alebo nie.

„V každom prípade,“ povedala nakoniec, „nám ešte pár týždňov ostáva. Odmäk len začal a kto vie? Zima sa môže vrátiť.“

Možné to je, zamyslela sa. Je to nepravdepodobné, ale stať sa to môže. Will prikývol na súhlas.

„Vždy je to tak,“ povedal.

Znova na nich padlo tiesnivé mlčanie. Evanlyn sa náhle zdvihla, oprášila sa a vyhlásila: „Idem prezrieť oká.“ Keď sa Will začal dvíhať, že pôjde s ňou, zadržala ho.

„Zostaň tu,“ povedala mierne. „Odteraz budeš musieť šetriť sily, ako to len pôjde.“

Will zaváhal a potom prikývol. Uznal, že má pravdu.

Vzala jutové vrece, do ktorého dávali úlovok, a prehodila ho cez plece. Potom sa na Willa usmiala a zamierila do lesa.

Will začal zbierať drevené misky po raňajkách. Mal pocit, že sa na nič nehodí. Som dobrý len na umývanie riadu, pomyslel si trpkou.

V priebehu posledných troch týždňov museli oká na chytnutie zveri, ktoré Will vyrobil, dávať stále ďalej a ďalej od chaty. Nakoľko v nich občas nejaké malé zviera – králik, veverička alebo zriedkavo snežný zajac – uviazlo, ostatné zvieratá začali byť opatrnejšie. Preto boli nútení každých pár dní premiestniť oká inam – vždy o väčší kus ďalej.

Evanlyn odhadovala, že k prvému oku je to dobrých štyridsať minút chôdze do kopca po úzkom chodníčku. Samozrejme, že keby mohla ísť priamo, cesta by bola podstatne kratšia. Ale chodník sa kľukatil a stáčil medzi stromy, čo vzdialenosť, ktorú musela prejsť, zdvojnásobovalo.

Keď bolo zrejmé, že ide o odmäk, vnímali jeho prejavy všade okolo seba. Sneh už pod nohami nevŕzgal, bol ťažký a mokrý. Nohy sa do topiaceho snehu borili a kožené topánky nasiakli vodou. Spomenula si, že keď táďaľto išla naposledy, zostával sneh na jej topánkach len ako jemný biely poprašok.

Ožívala aj príroda. Medzi stromami poletovalo oveľa viac vtákov ako kedykoľvek predtým a králik, ktorého na chodníku vyplašila, rýchlo cupital naspäť do úkrytu pod zasnežený ostružinový krík.

Pomyslela si, že takto aspoň rastú vyhliadky na to, že v pasci nájde niečo poriadne.

Uvidela nenápadnú značku, ktorú do kôry borovice

vyrýl Will, a uhla z chodníka k prvému z nastražených ôk. Spomenula si, aká bola šťastná, keď sa Will vylicil zo závislosti od drogy. Evanlynine schopnosti prežiť v divočine neboli bohvieaké. Will sa vo vyrábaní a kladení ôk dokonale vyznal, a to im zabezpečovalo prísun potravy. Vraj sa to naučil počas výcviku u Halta.

Spomenula si, že keď vyslovil meno svojho hraničiarkeho majstra, trocha sa mu zahmlili oči a zachvel hlas. Nebolo to prvýkrát, čo na nich na oboch doľahlo, ako ďaleko, ako nekonečne ďaleko sú od domova.

Evanlyn bola premočená čím ďalej tým viac, ale keď sa pretiahla zasneženým krovím, zaplavila ju vlna radosti. V prvom oku uviazol vták, veľký asi ako menšia sliepka. Neopatrne prestrčil hlavu drôteným okom a chytil sa. Pár takýchto už predtým chytili a ich mäso bolo veľmi chutné. Evanlyn sa smutne usmiala, keď si uvedomila, ako by v minulosti proti takému krutému spôsobu zabíjania zvierat ostro protestovala. Teraz zažívala len pocit uspokojenia z toho, že dnes budú mať čo jesť.

Je zvláštne, ako prázdny žalúdok dokáže zmeniť pohľad na svet, pomyslela si, keď strkala úlovok do vreca. Znova nastražila oko a nasypala okolo trochu obilia. Potom sa postavila a nespokojne sa zamračila, keď zistila, že má na kolenách dva veľké flaky od mokrého snehu.

Ešte skôr, než začula šramot, vycítila, že medzi stromami za jej chrbtom sa niečo pohlo. Chcela sa otočiť.

Prv než sa stačila pohnúť, ucítila na krku železný stisk, a keď vydesene zalapala po dychu, prikryla jej ústa i nos ruka v kožušínovej rukavici, ktorá odporne páchla dymom, potom a špinou a umlčala jej volanie o pomoc.